

**Postanowienie Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy Polskim Komitecie
Olimpijskim wydane w dniu 18 lutego 2008 roku.**

Teza:

- 1. Nie zachodzi nieważność zaskarżenia wyroku I instancji z tego powodu, że apelację wniesiono przed sporządzeniem uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Strona nie ma obowiązku wskazywania w apelacji uchybień lub niedokładności w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, ani nie musi się w tym celu uprzednio zapoznać z tym uzasadnieniem.**
- 2. Wniesienie apelacji przed sporządzeniem uzasadnienia nie stoi także w sprzeczności z przepisami, które wskazują tylko termin ad quem, po upływie którego strona traci prawo do skargi, natomiast nie ograniczają strony w ten sposób, by po ogłoszeniu sentencji, a przed rozpoczęciem biegu terminu nie mogła wnieść skargi.**
- 3. O pozbawieniu strony możliwości obrony swoich praw można mówić wówczas, gdy stronie uniemożliwiono działanie w procesie osobiście bądź za pośrednictwem pełnomocnika, przedstawiciela ustawowego lub kuratora. Pozbawienie strony możliwości obrony jej praw zachodzi także wówczas, gdy ze względu na uchybienia formalne strona pozbawiona została możliwości brania udziału w sprawie oraz zgłoszenia twierdzeń faktycznych, wniosków dowodowych i zarzutów.**

Trybunał w składzie:

Przewodniczący - Romana Troicka - Sosińska

Arbiter - Henryk Goik

Arbiter - Andrzej Baczewski

Protokolant: Katarzyna Grabska

Po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2008 roku skargi Klubu Sportowego (...) S.S.A. na orzeczenie (...) z dnia 8 sierpnia 2007 roku, sygn. (...) 20/2007

postanawia:

- oddała w całości skargę Klubu Sportowego (...) S.S.A. na orzeczenie (...)z dnia 8 sierpnia 2007roku, sygn. (...) 20/2007;
- ustala w trybie §13 Regulaminu kosztów Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu, że skarżący ponosi koszty postępowania i nie nakłada na skarżącego obowiązku zwrotu na rzecz (...) poniesionych opłat i wydatków

Uzasadnienie

Klub Sportowy (...) SSA złożył skargę do Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy PKOl z dnia 23 sierpnia 2007 r. na orzeczenie (...) z dnia 8 sierpnia 2007 r. Skarga została oparta na treści art. 43 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym - prawo zaskarżenia decyzji dyscyplinarnych lub regulaminowych właściwych organów polskich związków sportowych przysługuje ponadto osobie uprawnionej, jeżeli decyzje te zostały wydane z rażącym naruszeniem przepisów prawa, statutów i regulaminów lub strona została pozbawiona prawa do obrony.

Skarżący wnosił o uchylenie w całości orzeczenia (...) z dnia 08.08.2007 r. zmieniającego decyzję Wydziału Gier (...) z dnia 24.07.2007 r. oraz o utrzymanie w mocy ww. decyzji Wydziału Gier; alternatywnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia właściwemu organowi (...).

W skardze podniesiono zarzuty rażącego naruszenia przepisów postępowania ze względu na to, iż w II instancji orzekał organ niewłaściwy, rażące naruszenie przepisów postępowania oraz naruszenie prawa do obrony poprzez wydanie orzeczenia w II instancji przed doręczeniem stronie uzasadnienia orzeczenia Wydziału Gier. Ponadto skarżący wskazał na rażące naruszenie przepisów prawa związkowego i podstawowych zasad prawa cywilnego poprzez przyjęcie, że przepisy kontraktu dopuszczają możliwość rozwiązania umowy jednostronnie oraz poprzez przyjęcie, iż Trybunał Związkowy jest właściwym organem odwoławczym. Skarżący uzasadniając swoje zarzuty powołał się na zawartą z zawodnikiem umowę o profesjonalne uprawianie (...).

Skarżący w uzasadnieniu zwrócił uwagę, że właściwym organem do rozpoznania sprawy w II instancji była Najwyższa Komisja Odwoławcza (art. 13 ust 3 uchwały nr 11/12 z dnia 19 maja 2002 r.).

Ponadto skarżący podniósł, że pozbawiony został prawa do obrony - miał 2 dni na zajęcie stanowiska w sprawie, a pisemne uzasadnienie decyzji I instancji otrzymał 2 dni po posiedzeniu organu II instancji.

Skarżący wskazał także, że odwołanie wniesione przez zawodnika nie spełniło przesłanek do wniesienia odwołania zawartych w § 18 Regulaminu (...).

Ponadto, skarżący zarzucił (...) dokonanie błędnej wykładni § 2 ust 1 i 2 w zw. z § 2 ust. 4 umowy o profesjonalne uprawianie (...), poprzez określenie, że wyznaczona wcześniej górna granica zobowiązań finansowych klubu, narażałoby, zawodnika na świadczenie usług bez ustalonego wynagrodzenia po dniu 30.06.2007 r. Zdaniem skarżącego, zgodnie z § 2 ust. 2 w przypadku nierozwiązania, umowy, trwa ona nadal, ale na nowych zasadach, a więc zawodnik otrzymuje wynagrodzenie o 5% wyższe od dotychczasowego. Na wysokość wynagrodzenia nie ma też wpływu umowa o pracę. Uregulowania te nie stoją w sprzeczności

z art. 5 ust 2 zd. drugie uchwały nr 11/12 z dnia 19 maja 2002 r., ponieważ wynagrodzenie zostało precyzyjnie określone.

Skarżący kwestionował także nieuprawnione domniemywanie zamiaru zawodnika podczas podpisywania umowy, w sytuacji gdy zawodnik złożył oświadczenie woli w sposób niewadliwy i w obecności swojego menadżera.

Skarżący odrzucił także twierdzenie zawodnika, iż kontrakt przewidywał „milczące oświadczenie woli stron”, ponieważ strony zawarły umowę do 30.06.2008 r., w myśl § 2 ust. 1 w zw. z ust. 2 umowy o profesjonalne uprawianie (...), a zapis regulujący możliwość pisemnego wyrażenia braku zamiaru jej kontynuowania należy uznać za zaproszenie do negocjowania warunków kontraktu, (...).

Podsumowując, skarżący stwierdził, że przepisy § 2 ust. 1 i 2 umowy o profesjonalne uprawianie (...) nie stoją w sprzeczności z art. 14 ust. 2 uchwały nr 11/12, ponieważ nie dotyczą jednostronnego wypowiedzenia umowy lub odstąpienia od niej. Skarżący twierdził, że umowa trwa nadal i żadna ze stron jej nie wypowiedziała.

W piśmie z 29 października 2007 r., będącym odpowiedzią (...) na skargę (...),(...) stwierdził niedopuszczalność zaskarżenia orzeczenia (...) do Trybunału Arbitrażowego, powołując się na treść art. 43 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym.

Odnosząc się do zarzutu niewłaściwości (...),(...) wskazał, że zapis znajdujący się w art. 13 ust. 3 uchwały nr 11/12 i dotyczący Komisji Odwoławczej - jest nieaktualny, ponieważ uchwałą nr IX/71 z dnia 13 czerwca 2007 r. stwierdzono zniesienie Komisji Odwoławczej a uchwałą Zarządu (...) nr IX/84 z dnia 13 czerwca 2007 r. w sprawie zmiany nazewnictwa instancji odwoławczej postanowiono, że ilekroć w przepisach związkowych mowa jest o Najwyższej Komisji Odwoławczej lub Komisji Odwoławczej, należy przez to rozumieć (...).

Odpowiadając na zarzut pozbawienia skarżącego prawa do obrony, (...)wskazał, iż podczas posiedzenia (...) obecni byli pełnomocnicy klubu, którzy złożyli pisma zawierające merytoryczne odniesienie się do zarzutów zawartych w odwołaniu od decyzji. Pełnomocnicy ci nie złożyli wniosku o odroczenie posiedzenia z przyczyn formalnych. W sprawie zawiadomienia skarżącego o terminie posiedzenia przez (...), według (...), zostały spełnione wymogi przewidziane w § 7 ust 3 oraz §10 uchwały Zarządu (...) IX/80 z dnia 13 czerwca 2007 r. w sprawie przyjęcia Regulaminu (...). Pośpiech w zwołaniu posiedzenia zdaniem (...) był wskazany ze względu na możliwy transfer zawodnika - „tzw. okienko transferowe”, było otwarte do 31.8.2007 r.

(...) nie zgodził się także z podniesionym przez skarżącego zarzutem rażącego naruszenia przepisów postępowania (...).(...

Według (...), skarżący ponosi negatywne konsekwencje sporządzenia kontraktu o profesjonalne uprawianie (...) sprzecznie z wzorcem stanowiącym załącznik do uchwały nr

11/12 z dnia 19 maja 2002 r., a interpretacja w zakresie oświadczeń woli dokonana przez (...) nie może być traktowana jako przykład rażącego naruszenia prawa, statutu i regulaminów związkowych. (...) podkreślił ponadto kompetencję organów związkowych do rozstrzygnięcia sporów między klubem sportowym a zawodnikiem profesjonalnym, w drodze dokonywania interpretacji niejednoznacznych zapisów w oparciu o reguły określone w art. 65 § 2 kodeksu cywilnego.

Zespół Orzekający ustalił stan faktyczny sprawy

W przedmiotowej sprawie chodzi o rozstrzygnięty przez organy (...) spór między klubem (...) a zawodnikiem o ustalenie terminu trwania umowy o profesjonalne uprawianie (...). Polonia zarzuca w skardze na decyzję (...) rażące naruszenie przepisów i naruszenie prawa do obrony.

Zasadniczy spór w przedmiotowej sprawie toczył się pomiędzy Klubem Sportowym (...)S.S.A., a zawodnikiem tego klubu, P. K. i dotyczył ustalenia końcowego terminu obowiązywania umowy z dnia 1 lipca 2004 r. o profesjonalne uprawianie (...): do 30.06.2007r. jak chciał zawodnik, czy do 30.06.2008 r. jak chciał klub.

Wykładni podlegały zwłaszcza przepisy § 2 ust. 1 i 2 ww. umowy w kontekście uchwały Zarządu (...) nr 11/12 z 19 maja 2002 r. „Zasady regulujące stosunki pomiędzy klubem sportowym a zawodnikiem profesjonalnym.

Pierwszym pismem w sprawie było pismo zawodnika P. K. do Zarządu Klubu (...) z 31 marca 2007 r., doręczone 11 kwietnia 2007 r., w którym zawodnik między innymi informował, że po 30.06.2006 r. postanowił nie kontynuować kariery (...) w klubie.

Postępowanie w sprawie zostało wszczęte przez wniosek zawodnika z dnia 16 lipca 2007 r. skierowany do Wydziału Gier o ustalenie wygaśnięcia umowy o profesjonalne uprawianie (...) w dniu 30.06.2007 r.

We wniosku z 16 lipca 2007 r. o ustalenie wygaśnięcia kontraktu o profesjonalne uprawianie (...) pełnomocnik zawodnika podnosił, iż nieważny jest zapis § 2 ust. 2 wymienionej umowy; ponieważ przyjmuje milczące oświadczenie woli stron, podczas gdy uchwała nr 11/12 z dnia 19 maja 2002 r. Zarządu (...) „Zasady regulujące stosunki pomiędzy klubem sportowym a zawodnikiem profesjonalnym” wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności dla jego zawarcia (art. 5) i rozwiązania (14 ust. 1). Wnioskodawca podniósł ponadto, że kontrakt wygasł 30 czerwca 2007 r., ponieważ klauzula umożliwiająca przedłużenie kontraktu nie miała podstaw w prawie związkowym. Wnioskodawca powołał orzeczenie Izby ds. Rozstrzygnięcia Sporów, gdzie wskazano, że klub nie może sobie przyznać jednostronnego prawa do przedłużania kontraktu. Z tego wnioskodawca wyprowadził twierdzenie, że tym bardziej niedopuszczalne są klauzule, zgodnie z którymi milczenie jednej ze stron umowy

należy uznać za dorozumianą wolę przedłużenia obowiązywania kontraktu na dłuższy okres czasu.

Wydział Gier (...) rozpoznał sprawę w I instancji 24 lipca 2007 r. - wydał decyzję, w której stwierdził; że umowa o profesjonalne uprawianie piłki nożnej między zawodnikiem P. K. (...) SSA obowiązuje do 30.06.2008 r.

Rozpatrując wniosek zawodnika o ustalenie wygaśnięcia umowy o profesjonalne uprawianie (...) Wydział Gier ustalił, iż pismo zawodnika datowane 30 marca 2007 r. doręczone zostało klubowi 11 kwietnia 2007 r., podczas gdy termin na jego złożenie upłynął 31 marca. Wydział Gier (...) uznał; że oświadczenie woli w formie pisemnej należy uznać za złożone z chwilą, gdy odbiorca mógł zapoznać się z jego treścią. W związku z tym znaczenie ma data doręczenia, a nie sporządzenia pisma.

Na zarzuty, że przepisy przewidują jednostronne wydłużenie kontraktu bez zachowania formy pisemnej, Wydział Gier (...) uznał; że jego ingerencja może mieć miejsce tylko w przypadku naruszenia przepisu związkowego przewidującego sankcję nieważności, podczas gdy w danej sprawie strony de facto ustaliły; że kontrakt będzie obowiązywał do 30.06.2008r. o ile nie zostanie złożone przeciwne oświadczenie w terminie dla zawodnika do 31.03.2007r, a dla klubu 15.05.2007r.

Ponadto, Wydział Gier (...) wskazał, że ustalone zostało wynagrodzenie na następny rok - tzn. sezon 2007/2008 w wysokości 105% wynagrodzenia otrzymywanego w sezonie 2006/2007. W związku z tym, Wydział Gier (...) stwierdził, że nie nastąpiło wydłużenie umowy, a trwała ona nadal. Podsumowując, Wydział Gier (...) w uzasadnieniu orzeczenia stwierdził, że oświadczenie zawodnika nie zostało złożone terminowo i skutecznie. Podniesioną przez Wydział Gier (...) wątpliwością był jedynie problem dotyczący złożenia jednostronnego oświadczenia woli przez zawodnika o jednostronnym wypowiedzeniu kontraktu (...). Wydział Gier (...) poinformował strony o możliwości odwołania do (...) w terminie 14 dni od otrzymania decyzji z uzasadnieniem. Decyzja była korzystna dla (...).

Od ww. decyzji w dniu 31.07.2007 r. odwołanie wniósł zawodnik kierując je do (...).

W odwołaniu od decyzji Wydziału Gier (...) z dnia 24 lipca 2008 r. na podstawie § 51 ust. 3 statutu (...), wnioskodawca (pełnomocnik zawodnika) podnosił; iż Wydział Gier (...) sprzecznie z zebrany materiał dowodowy ustalił, że kontrakt o profesjonalne uprawianie (...)zawarto do 30.06.2008 r., ponieważ zamiarem stron było zawarcie umowy o profesjonalne uprawianie (...) do dnia 30.06.2007r., o czym świadczy fakt, że wraz z kontraktem o profesjonalne uprawianie (...) zawarto umowę o pracę na czas oznaczony do 30.06.2007 r. Odwołujący zauważył nadto, że klub podczas postępowania przed Wydziałem Gier stał na stanowisku, że kontrakt zawarty na 3 lata uległ przedłużeniu na kolejny sezon.

Odwołujący się podnosił także, że intencją stron było zawarcie kontraktu na okres 3 lat, co również potwierdzała umowa o pracę zawarta z zawodnikiem.

W odpowiedzi na odwołanie od decyzji Wydziału Gier (...) KLUB podnosił, że dla ustalenia okresu obowiązywania umowy o profesjonalne uprawianie (...) nie ma znaczenia zawarta umowa o pracę na czas określony, ponieważ jej okres obowiązywania jest sprawą odrębną i nie musiał być tożsamy z okresem obowiązywania umowy o profesjonalne uprawianie (...).

(...) pismem z dnia 6 sierpnia 2007 r. doręczył (...) odwołanie zawodnika i zaprosił strony do udziału w posiedzeniu 8 sierpnia 2007 r. (...) dwoma pismami z dnia 6 sierpnia 2007 r., złożonymi odrębnie przez dwóch pełnomocników, zaprezentowała (...) swoje stanowisko w sprawie.

Po rozpatrzeniu odwołania zawodnika P. K. na posiedzeniu w dniu 8 sierpnia 2007 r. (...) orzekł o zmianie decyzji Wydziału Gier (...) w ten sposób, iż ustalił, że umowa o profesjonalne uprawianie (...) obowiązywała do 30.06.2007 r.

(...) rozpatrując sprawę w II instancji stwierdził, że decyzja Wydziału Gier (...) została podjęta z pominięciem znaczenia umowy o pracę oraz narusza prawo związkowe. (...) zwrócił uwagę na istnienie zapisu umownego ograniczającego zobowiązania finansowe klubu sportowego piłkarskiego do wysokości 144.288 zł do dnia 30 czerwca 2007 r., co mogłoby oznaczać w istocie, że zawodnik w kolejnym roku grałby bez wynagrodzenia. (...) nie podzielił stanowiska klubu, że umowa o pracę nie ma wpływu na zakres obowiązywania umowy o profesjonalne uprawianie (...), ponieważ § 2 ust 5 lit. a kontraktu wprost odwołuje się do umowy o pracę.

(...) stwierdził także, że potrzebne byłoby złożenie nowych oświadczeń woli w przedmiocie zawarcia nowej umowy o pracę na sezon piłkarski 2007/2008 oraz zmiany § 4 ust 4 umowy o profesjonalne uprawianie (...) w zakresie górnej granicy zobowiązań finansowych klubu. Brak takich zapisów w ww. umowie oznacza, że strony nie doszły do porozumienia w zakresie wszystkich jej postanowień umożliwiających przedłużenie jej obowiązywania. (...) stwierdził, że § 2 ust 2 umowy nie koresponduje z pozostałymi zapisami tego dokumentu.

(...) ponadto zauważył, że decyzja Wydziału Gier (...) pozostaje w sprzeczności z art. 14 ust. 2 oraz art. 5 ust. 2 zd. drugie uchwały nr 11/12 z dnia 19 maja 2002 Zarządu (...). (...) (...) uznał cały § 2 ust. 2 umowy o profesjonalne uprawianie (...) za nieważny, ponieważ pozostawał on w sprzeczności z bezwzględnie obowiązującym przepisem związkowym – art. 14 ust. 2 uchwały nr 11/12 z dnia 19 maja 2002 Zarządu (...) „Zasady regulujące stosunki pomiędzy klubem sportowym a zawodnikiem profesjonalnym (...) uznał również, że art. 5 ust. 2 zd. drugie przywołanej wyżej uchwały pozwala na wyeliminowanie § 2 ust. 2 z umowy, ponieważ pozostałe przepisy tworzą logiczną całość i nie budzą wątpliwości interpretacyjnych. Na koniec, (...) uznał, że sporządzanie umów odbiegających treścią od zawartego w załączniku do uchwały nr 11/12 wzorca kontraktu o profesjonalne uprawianie

(...) mogą być traktowane jako sprzeciwienie się właściwości stosunku prawnego ze wszelkimi skutkami dla ważności takich zapisów, które można wyprowadzić w takiej sytuacji z treści art. 3531 kodeksu cywilnego: (...)

Uzasadnienie decyzji Wydziału Gier z dnia 24.07.2007 r. skarżący otrzymał w dniu 10.08.2007 r. - okoliczność niesporna.

Na orzeczenie organu II instancji, skargę do Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim wniosła (...) - treść skargi została zreferowana na wstępie.

Ponieważ, zdaniem Trybunału Arbitrażowego, rozpoznanie przez Trybunał skargi wniesionej przez (...) mogło mieć wpływ na sytuację prawną zawodnika, Trybunał zawiadomił pełnomocnika zawodnika P. K. o toczącym się postępowaniu.

W toku rozprawy przez Trybunałem skarżący cofnął zarzut w sprawie wydania orzeczenia przez organ niewłaściwy i powoływał się wyłącznie na obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia i wskazywał na rażące naruszenie przepisów i pozbawienie prawa do obrony.

Rozpoznając skargę Zespół Orzekający Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy PKOL zważył co następuje:

Zespół Orzekający rozważył przede wszystkim dopuszczalność rozpoznania przedmiotowej sprawy przez Trybunał kwestionowaną przez (...).

Wskazać należy, że Trybunał Arbitrażowy do spraw Sportu przy PKOL rozstrzyga skargi na decyzje dyscyplinarne lub regulaminowe wymienione enumeratywnie w art. 43 ust. 1 pkt. 1-6 ustawy o sporcie kwalifikowanym a nadto skargi na inne decyzje dyscyplinarne lub regulaminowe, jeżeli zostały wydane z rażącym naruszeniem przepisów prawa, statutów i regulaminów lub strona została pozbawiona prawa do obrony - art. 43 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym. Zaskarżona decyzja (...) z 8 sierpnia 2007 r. jest sprawą regulaminową. Zespół Orzekający ustalił, że przedmiotowy spór między zawodnikiem a klubem mógł być rozstrzygnięty wyłącznie w drodze decyzji Wydziału Gier (...) - okoliczność ta w toku rozprawy przez Trybunałem została przyznana przez obie strony. Biorąc powyższe pod uwagę Trybunał stwierdził, że zakres zaskarżenia podlega kognicji Trybunału, zatem jest uprawniony do rozpoznania skargi (...)SSA.

Jednocześnie Trybunał stwierdził, że przedmiotowy spór nie powinien być rozstrzygany przez Sąd Polubowny przy (...) ani przez sąd powszechny, co sugerował (...). Skierowanie przez zawodnika przedmiotowej sprawy do rozstrzygnięcia przez (...) Sąd Polubowny przy (...), niewątpliwie spowodowałoby przekazanie jej do rozstrzygnięcia przez Wydział Gier. A gdyby nawet, hipotetycznie przyjąć, że (...) Sąd Polubowny rozstrzygnąłby sprawę, to strona niezadowolona z rozstrzygnięcia miałaby prawo do złożenia skargi do sądu powszechnego w

trybie art. 1206 KPC - a zatem miałyby prawo do sądowej kontroli rozstrzygnięcia. Spór ten, teoretycznie rzecz ujmując mógłby zostać rozstrzygnięty także przez sąd powszechny ale - co niewątpliwe - zawodnik kierując sprawę do sądu powszechnego popełniłby delikt dyscyplinarny, a nadto sprawa nie miałaby szans na szybkie rozstrzygnięcie, co dla zawodnika było istotne. Jednak w takim przypadku strony miałyby szansę na poddanie ich sporu kontroli sądu powszechnego. W realiach przedmiotowej sprawy, (...) wskazując na niemożność rozstrzygnięcia skargi (...) na decyzję (...) przez Trybunał Arbitrażowy, pośrednio usiłuje pozbawić (...) prawa do poddania rozstrzygnięcia organu (...) kontroli sądowej. Zgodnie bowiem z przyjętym w Polsce systemem rozstrzygania sporów pomiędzy uczestnikami działalności sportowej w sprawach regulaminowych i dyscyplinarnych spory te, zgodnie z ustawą o sporcie kwalifikowanym są rozstrzygane zgodnie z przepisami statutowymi poszczególnych związków sportowych w postępowaniu pozasądowym. (...) odmawiając (...) prawa do odwołania się od decyzji (...) do Trybunału w konsekwencji zmierza do pozbawienia skarżącego zagwarantowanego w art. 45 Konstytucji prawa do sądu. (...) ma bowiem prawo złożyć skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego na orzeczenie Trybunału Arbitrażowego o ile uzna, że orzeczenie jest oczywiście niesłuszne lub rażąco zostały naruszone przepisy prawa - w ten sposób mogłaby skorzystać z zagwarantowanego Konstytucją prawa do sądu.

Trybunał po wszechstronnym przeanalizowaniu akt sprawy prowadzonej przez organy (...), stanowisk stron zaprezentowanych w pismach kierowanych do Trybunału i zajętych podczas rozprawy uznał, że skarżący nie został pozbawiony prawa do obrony a decyzja (...) z dnia 8.08.2007 r. nie została wydana z rażącym naruszeniem przepisów postępowania, jakkolwiek Trybunał stwierdził, że skarżący otrzymał decyzję WD z uzasadnieniem dwa dni po wydaniu decyzji przez (...) - okoliczności te nie były sporne, wręcz zostały przyznane przez pełnomocnika (...).

Trybunał rozpoznając wnikliwie podniesione zarzuty pozbawienia skarżącego prawa do obrony przez to, że skarżący KLUB miał zaledwie dwa dni na zajęcie stanowiska w sprawie złożonego przez zawodnika odwołania, a nadto że uzasadnienie decyzji organu I instancji skarżący otrzymał dwa dni po wydaniu decyzji przez organ II instancji rozważył co następuje. Prawo strony do otrzymania uzasadnienia orzeczenia w postępowaniu cywilnym jest połączone z tzw. „zapowiedzią wniesienia apelacji” – art. 369 KPC. Strona ma prawo zażądać uzasadnienia wyroku w terminie 7 dni od jego ogłoszenia i ma obowiązek wnieść apelację w terminie dwutygodniowym od doręczenia stronie wyroku z uzasadnieniem. Nie ma jednak obowiązku żądania uzasadnienia - w takim przypadku termin na wniesienie apelacji biegnie od daty w którym upłynął termin do żądania uzasadnienia.

Nie zachodzi nieważność zaskarżenia wyroku I instancji z tego powodu, że apelację wniesiono przed sporządzeniem uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Strona nie ma obowiązku wskazywania w apelacji uchybień lub niedokładności w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ani nie musi się w tym celu uprzednio zapoznać z tym uzasadnieniem. Wniesienie apelacji przed sporządzeniem uzasadnienia nie stoi także w sprzeczności z przepisami, które wskazują tylko termin ad quem, po upływie którego strona traci prawo do skargi, natomiast nie ograniczają strony w ten sposób, by po ogłoszeniu sentencji, a przed rozpoczęciem biegu terminu nie mogła wnieść skargi (orzeczenie C I 467/35 powołane w CH BECK Kodeks Postępowania cywilnego z komentarzem pod redakcją K. Piaseckiego; teza 11 do art. 369 str. 1364 - Piasecki). Analogicznie Sąd Apelacyjny w Lublinie post. z 5.10.1998 r. III AUz 45/1998.

Obowiązujące w (...) przepisy nakładają na organa jurysdykcyjne obowiązek doręczenia decyzji wraz z uzasadnieniem obu stronom i ustalają termin na wniesienie odwołania na 14 dni od daty jego otrzymania. Rozwiązane to jest podobne do ustalonego w art. 357 § 2 KPC obowiązku doręczenia stronom postanowień sądu z ich uzasadnieniem w przypadku gdy są wydane na posiedzeniu niejawnym a strony mają prawo do ich zaskarżenia.

Nie było między stronami sporu co do tego, że (...) otrzymała uzasadnienie decyzji Wydziału Gier z 24.07.2007 r. w dniu 10.08.2007 r. Trybunał jednak wbrew stanowisku skarżącej stwierdza, że to uchybienie nie pozbawiło strony skarżącej prawa do obrony. Orzeczenie Wydziału Gier było korzystne dla skarżącego, zatem skarżący zaś mógł z łatwością założyć; jakie były motywy rozstrzygnięcia Wydziału Gier skoro decyzja zapadła po przeprowadzeniu rozprawy i uwzględniała w całości racje klubu.

Decyzja Wydziału Gier była niekorzystna dla zawodnika, który, nie czekając ma uzasadnienie zaskarżył ją w dniu 31.07.2007 r. Jak już wyżej Trybunał wskazał; zawodnik nie musiał oczekiwać na uzasadnienie by złożyć odwołanie. Miał interes prawny w jak najszybszym złożeniu odwołania bo 31.08.2007 r. „zamykało się okienko transferowe”.

Odwołanie zawodnika zostało doręczone (...) w dniu 6.08.2007 R. wraz z zawiadomieniem o terminie rozprawy. Dwaj pełnomocnicy skarżącej złożyli dwa osobne stanowiska w przedmiocie odwołania; nie oponowali w sprawie wyznaczonego terminu rozprawy i podczas rozprawy nie wnosili o jej odroczenie z uwagi na niemożność zajęcia stanowiska w sprawie.

Trybunał rozpoznał także zgłoszony przez (...) zarzut zbyt krótkiego terminu na przygotowanie stanowiska i przygotowanie się do sprawy po otrzymaniu odwołania zawodnika wraz z zawiadomieniem o terminie rozprawy. Zawiadomienie i odwołanie skarżący otrzymał w dniu 6.08.2007 r. - rozprawa była wyznaczona na 8.08.2007 r. Skarżący nie wskazał jakie przepisy zostały naruszone.

W tej kwestii może zachodzić ewentualna wadliwość zawiadomienia, o której mowa w art. 149 § 2 KPC. Zgodnie z treścią powołanego przepisu wezwanie na rozprawę powinno być doręczone co najmniej na tydzień przed posiedzeniem. W wypadkach pilnych termin ten może być skrócony do trzech dni. (...) na zarzut skarżącego odpowiedział w ten sposób, że zostały spełnione wymogi przewidziane w § 7 ust. 3 i § 10 uchwały IX/80 z 13.06.2007 r.

Istotnie stwierdzić należy; że powołane przez (...) przepisy nie zawierają żadnych wskazówek co do terminu wezwania stron na rozprawę. Stanowią jedynie, że wezwanie może być doręczone faksem. Oznacza to, że nie zostały naruszone przepisy (...), choć niewątpliwie można kwestionować obowiązujące w (...) standardy, ale ewentualne uwagi co do obowiązujących w (...) przepisów postępowania skarżący, jako członek korporacji ma prawo składać na zasadach ustalonych w przepisach wewnętrznych (...) bądź w prawie o stowarzyszeniach lub na zasadach ustalonych w ustawie o sporcie kwalifikowanym.

Rozpoznając w dalszym ciągu zasadniczy i zarazem najcięższy zarzut skargi - a mianowicie podnoszony przez skarżącą (...) zarzut pozbawienia jej możliwości obrony swych praw - podnieść należy co następuje. Podnoszony zarzut stanowi jedną z taksatywnie wymienionych w treści art. 379 KPC przyczyn nieważności postępowania sądowego. Dlatego też, jak należy przypuszczać jest jedną, wyjątkową przyczyną stanowiącą podstawę rozpoznawania przez Trybunał Arbitrażowy decyzji regulaminowych polskich związków sportowych.

O pozbawieniu strony możliwości obrony swoich praw można mówić wówczas, gdy stronie uniemożliwiono działanie w procesie osobiście bądź za pośrednictwem pełnomocnika, przedstawiciela ustawowego lub kuratora. Taka sytuacja niewątpliwie nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

Pozbawienie strony możliwości obrony jej praw zachodzi wówczas, gdy ze względu na uchybienia formalne strona pozbawiona została możliwości brania udziału w sprawie oraz zgłoszenia twierdzeń faktycznych, wniosków dowodowych i zarzutów. Uzasadnienie zarzutu i wskazane okoliczności zdaniem Trybunału nie potwierdzają tych okoliczności. Być może w warunkach przedmiotowej sprawy możliwość obrony praw skarżącego została ograniczona, jednak w ocenie Trybunału nie doszło do nieważności postępowania, ponieważ tylko pozbawienie strony możliwości obrony jej praw powoduje nieważność postępowania, a nie tylko jej ograniczenie (wyrok SN z 9 marca 2005 r. III CK 271/2004).

Biorąc powyższe pod uwagę Trybunał stwierdził, że nie ma podstaw do uwzględnienia skargi Klubu.

O kosztach Trybunał rozstrzygnął zgodnie z treścią § 91 i 93 Regulaminu Trybunału, w związku z § 13 Regulaminu kosztów Trybunału.